

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Lutherus Monachos & Monachas vt ipsius imitentur exemplum inuitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Toti mundo tam novæ atque inusitatæ antea copulæ spectaculum ruborem incutiebat. Ipse etiam Carolstadius è Monasterio uxorem ducere ausus non fuerat. At Lutherus hoc suo factò gloriari, & impudenter iactare non verebatur, virginem hanc è medijs Sathanæ faucibus à se ereptam. Sic ergo hoc Hominiū pari per tam sanctam, scilicet, copulam inter se composito, Lutherus intra sacrilegos Monialis suæ complexus, voluptati indulgebat, dū miseri Germani furore ac rabie perciti, muris vulneribus concidunt, & oppida ac pagi civibus exhauriuntur. Qui genechliacum Lutheri thema prodiderunt (quod cap. IV. libri I. prolixè descipimus) notarunt, Venerem & Jovem in domo tertia sibi occurrentes, iuxta Astrologiæ regulas illud significare, futurum ut is Religiosam monialem uxorem ducat. Sic enim Julius Firmicus libro III. scribit, illum qui Venerem cum Jove coniunctam aut bono aliquo aspectu oppositam habeat, è Templo feminam, quæ vel sacerdos sit, vel sacerdotis filia, ducturum. De quo etiam latiorè campum dicendi mihi aperiri video: quia tamen tota hæc disputatio à Catholica Fide aliena quodammodo est, ad alia transeo.

Celebre hoc matrimonium, quod mille postea tam corpore quam animo apostatas nobis peperit. Fridericò demum Saxoniz Duce defuncto confectum fuit: quo vivo Lutherus, quamvis libidinis flamma, ut ipse de se scribit, medullas ei excedebat, nec leviter Carolstadij exemplum eum incitabat, nihil tale moliri, vel certe operi iam ante forsitan à se designato, extremam manum imponere numquam ausus fuisset. Quanquam enim in ceteris Principem haberet nimis dicto audientem, quoties tamen de matrimonio suo sermonem iniiceret, consilium hoc nequaquam Principi probati facile animadvertēbat, uti nec illud, quod monialium illius raptoris, itemque Florentiz cuiusdam Virginis, quæ ad Lutherum tamquam castitatis partonum confugerat, quamquam obvijs illis ulnis exceperat è Conventu Jsebiensi profugæ publicis scriptis defensionem suscepisset. Quid multis? Toti Christiano orbi mirum hoc atque inusitatum facinus visum fuit (quod nec ipse Sleidanus dissimulat) & monstruosi cuiusdam eventus prælagium. Lutherus sane non furere modo, verū etiam data opera contumeliam Jesu Christo facere voluisse videbatur, dum sacram sibi virginem despondit: quod qui facit, Jesu Christi thorum (ut S. Basilius de persona simili huic Moniali loquitur) commaculat. Ad eiusmodi quidem incestuo-

sas flamas extinguēdas, alius SS. Patrū, inferni glaciè præparatā esse scribit. Cyprian⁹ vero digna eiusmodi scelere tormenta excogitari posse negat.

II. Sed videamus etiam, quomodo de his nuptijs rex Angliæ in quadam epistola loquatur: quam ita uti Latina lingua edita est hoc loco inferuimus. Ego (inquit Rex c) non paulo magis admiror, quod te non puaet serio levare palpebras, v. l. in Deum vel in hominem quemquam probum oculos intendere, qui te passissis instigante diabolo, in eam ingenij levitatem cadere, ut ob carnis ineptas & obscenas libidines, quum frater Augustinianus esses, monacham Deo dicatam (scelerato compressu violaris. Quid, quo non compressisti solum (quale flagitium si designasses olim apud Romanos Ethnicos, & illa terram viva subisset, & tu ad morē usq. verberibus esses multatus) verum etiam (quod nimio est execrabilis) publice pro uxore incestuosis nuptijs traduxisti, atque palam summo cum totius Mundi stupore, summo per orbem totum opprobrio vestro, summo cum sacrosancti conjugij contemptu, summa cum sanctissimorum votorū contumelia per nefas abuteris in quotidianum prostibulum. Deniq. quod omnium maxime detestandum, te qui deberent tam execrandi facinoris pudor & dolor obruere, poenitentia loco præ se feris miser impudentē gloriā, tā longe fugies implorationē veniæ, ut etiā in scelervis tui exemplū passim pseudo religiosos alios litteris ac libris provoces.

III. Hoc tum iudicium de Lutheri nuptijs Angliæ rex tulit, is qui Defensor F. dei appellari meruit, quem tamē titulū diu conservare non potuit, dum Pontificiā potestatem involat, & Angelicæ Ecclesiæ Caput vult dici, ut libri IV. cōtextus ostēdet. Nihilomin⁹ tamē Lutherū semper oderat, nec Episcopis matrimonij permittere volebat, ægre id admodū ferente Cranmero Cantuariensi Archiepiscopo, qui concubinā clā apud se habebat, ac discedens, cista artificiosè facta inclusam efferri secū curabat, metu regis.

Consummata Lutheri & Catharinz copula, undique statim Cupidinis classicum insonuit. Tunc scilicet monasteriorum muris sunt admoræ, tunc eorundem fundamenta fuere subruta. Complures monachi iuvenes saltu monasteriorum septa transilientes, summo fervore feminas persequebantur, præfertim eas, quæ eodem Lutheri classico excitæ, abiecto velo, in eadem castra transfugerāt, solis vetulis quāsi pro habitationis precio relictis. Hoc enim consilium bonus noster Lutherus in libro suo de Votis monasticis ipse dat, ut nimirum quæ sexagesimum ætatis annū attigerint moniales

c Epistola Regis Angliæ ad Lutherum.

Ies in monasterijs maneat, vt & monachi iam LXXX. ætatis annum egressi. His ille limitibus vtriusque sexus concupiscentiam circumferibit. Erasmus noui huius Euangelij præcones irridens, ait, (d) eos ex infusione scilicet S. Sancti, duas tantum res expetere, argentum & feminas. Cetera enim ipsum Euangelium abunde suppeditare. Et licet in varias sectas diltrahantur, omnes tamen Bacchum & Venerem ex æquo colere, & ieiunijs ac castitati bellum, indixisse: Idem dicit, vidisse se monachum apostatam, qui tres feminas habuerit. Itemque Sacerdotem apostatam, qui matrimonium cum alterius vxore contraxerit. Plura idem atreijsmodi Monachorum & Monialium passim exstare exempla, quæ quam facile nubunt, tam facile repudientur. Videre sane est, quam cupide totum hoc excucullarum hominum genus ad matrimonium conuolet. rati nimirum incestus suos sub huius Sacramenti (Sacramentum enim esse et si non omnes complures tamen ex ipsis credunt) velolatereposse, non secusatque Elisa illa apud Virgilium, quæ amores suos illicitos cum Aenea simili consilio ingenioq; *Coniugium vocat. Hoc prætextit nomine culpam,* (e) Sicut enim qui Officium aliquod maius in Ecclesia desiderant, consequi alter id non possunt, quam si per continentiam & perditionem, sicuti continentia est via & porta arcta ad Ecclesia & Fidem Christi. Operditos homines! qui virginea illa pudicitia ac honestate proculcata, tamquam sues in immundo libidinum cœno volutantur; vitamque tam puram, tam gloriosam atque adeo penè Angelicam infamibus ac turpissimis voluptatibus postponunt; & nutriti in croceis amplexati sunt stercora. Ex omnibus ijs vix vllus monasticæ vitæ defertor reperitur, qui non vel ante vel statim postea feminarum fuerit implicitus amoribus. patris & magistri sui Lutheri exemplum in hoc imitatus, apud quem castitas eodem loco fuit, quo Nympharum pudicitia inter impudicos Satyros & Silenos. Sed quæ multorum etiam animos acerbissima non multo post pœnitudo subijt, grauiusque afflixit! pari cum Lutheri paroxisimis, angoribus ac pressura, quam illi illatam per diabolum Ionas & Pomeranus affirmant, qui oculati testes angoris eius fue-

runt. Incessit semel eum tetror ille A. 1527. sabbato post Visitat. B. Virg. Festum mane, adeo vt ipse ad extrema se venire arbitratus, Pomerano confessionem fecerit peccatorum & absolutionem rogauerit & c. quæ in eius Tomis (f) reperiuntur descripta. Quemadmodum enim gulones delicato alicui cibo au diissime inhiant, saturi vero eundem fastidiunt; sic vbi ardor ille iuuentutis à pueritia fere monasteriorum claustris cohibitus, defertur, illi vero iudissolubili matrimonij nodo illigatos se, atque in eo plures spinas quam rosas reperire se vident, Deum immortalem, quæ tum non suspiria, quæ prioris vitæ desideria ac præsentis detestaciones non audiuntur! vt pote à quibus non sanctum modo illud vinculum votorum, verum etiam ipsæmet, de coniugio & affinitate ab Ecclesia latæ leges perinde vt iudæorum renouatæ leges, insuper habeantur ac sine vlla verecundia violentur. Vt enim olim iudæi ob adulterium facta diuortia & noua ab innocenti parte contracta coniugia tamquam licita approbarunt; sic Lutherani quoque eadem permittunt, contra expressam S. Scripturæ auctoritatem, quæ vale, *vt quod Deus coniunxit, homo non separet.* quarum rerum conscientia non potest non grauissime hominem affligere. Quæ vero hac de re Lutheranorum sit sententia, vide apud Melancthonem in Locis communibus, & passim in libris Lutheri.

IV. Porro ex monstroso Monachi & Monialis matrimonio tres fetus masculi sunt procreati quorum natu maior Ioannes nomine, Medicinam professus est atque exercuit, anno M D X C I V. etiam nū superstes. Intellexi ego ex viris honestis & fide dignis, qui aiebant vidisse se Hamburgi hominem hunc tantis honoribus à tota fere ciuitate exceptum quanti vix Principi haberi solent; ac quia tum forte nuptiæ locupletioris alicuius celebrabantur, ei primum locum, vt scilicet sponsæ assideret, fuisse datum. In tanto honore populi isti nomen, memoriam ac posteritatem seu sobolem Prophetæ sui habent. Secundum nos vidimus, patri cognominæ, inter equitum turmas quæ primo nostro domestico bello Franciam depopulatam è Germania venerant, militantem, ad quem tamquam Germanici Prophetæ filium, multi curiositate

Gg 2

d Ad frat. inf. Germ. e Virgil Aen. 3. f Tom. 3. len. f. 401. Matthiæ conc de Luth. fol. 50. & 69. & Tô. 2. Luth. epist. pag. 325. & Tom 9. Witteb. p. 238. 239. Selnecc. ad A. 1520 fol. 32. & c. Vlenberg. Vit. Luth. cap. 19. num. 1. compendio extraxit.